

Nieuwsbrief juni 2014

Rabobank Waalre rekening: NL 24 RABO 0172 9114 35
Website: www.hulp-moldavie-transnistrie.nl
ANBI: 8219.83.520

Beste mensen,

Wij hebben weer ons jaarlijkse werkbezoek aan Transnistrië gebracht. Wij hebben kunnen waarnemen wat er het afgelopen jaar met uw giften is gedaan aldaar. De gezinnen die van voedsel zijn voorzien, de school die boilers, nieuwe toiletten en lampen aan kon schaffen, de medicijnen en bezoeken aan het ziekenhuis, de 2e hands rolstoel die kon worden aangeschaft, enz.

Er heerst bij de bevolking grote onzekerheid over hun toekomst, over wat er moet gebeuren met hun land zijn de meningen verdeeld. Tijdens het inkopen doen van speelgoed en boeken, liepen wij een cameraploeg van Nieuwsuur tegen het lijf. Die waren net zo verbaasd als wij om Nederlanders te treffen in de stad Tiraspol, om niets of niemand in gevaar te brengen hebben wij het geven van een interview maar achterwege gelaten. Door de plotselinge terugkeer van Astrid onze penningmeester vanwege het overlijden van haar vader en alle (politieke) spanningen rondom Transnistrië, was het een enerverende reis. Wij danken u voor uw steun en de belangstelling voor ons werk in Transnistrië, want zonder uw hulp kunnen wij niets. Hieronder kunt u het verslag lezen van Geerten Linsen die samen met ons een bezoek heeft gebracht aan Transnistrië.

Verslag Geerten Linsen

Na een korte nacht vertrokken Astrid, mijn moeder Toos en ik op zondag 30 maart om 2.00 uur in de nacht richting het vliegveld van Düsseldorf. De man van Astrid was zo lief om ons weg te brengen.

Na 2 korte vluchten en een niet al te lange tussenstop landde het vliegtuig in Chisinau, de hoofdstad van Moldavië. Voor mij was het de 1e keer dat ik niet met een vakantiegevoel een vliegreis maakte en dat werd ook al snel duidelijk toen we het vliegveld verlieten. De omgeving oogde grauw en grijs en dat was eigenlijk het beeld wat ik de hele week voor mijn netvlies kreeg.

Onze tolk-sjouwer-begeleider-chauffeur Benjamin stond al op ons te wachten. Samen met hem reden we naar de grens van Moldavië-Transnistrië. Wegens alle onrust rondom een aantal Oostbloklanden verwachtte ik op z'n minst een grote colonne soldaten en tanks aan de grens, maar niets van dit alles. Slechts een aantal douaniers die ons na controle van de paspoorten, het noteren van duur, doel en verblijf adres, nogal eens snel doorlieten. Gedurende de rit richting ons appartement probeerde ik een indruk te krijgen van de omgeving. Langs de wegen waren vooral houten huizen te zien variërend van 'varkensstallen' tot leuke vakantiehuisjes als ze in een palmbomen omgeving hadden gestaan en de winterschilder op bezoek hadden gehad.

Op een aantal akkers na, vol met weggewaaid plastic, zag het landschap er netjes uit. Alle tuinen en akkers waren omgeploegd, klaar om er gewassen op te laten groeien.

Het appartement was voor Oostblok begrippen niet verkeerd, zolang je niet te veel naar buiten keek... Ik heb me de hele week afgevraagd waar de inwoners van Transnistrië toch in hemelsnaam blij van zouden kunnen worden.....

Ondanks dat we deze week ook veel hebben moeten wachten, omdat we afhankelijk waren van de beschikbaarheid van Benjamin, moet ik zeggen dat de manier waarop de stichting de zaken heeft aangepakt erg functioneel is.

Benjamin is hierin een belangrijke spil omdat hij één van de weinige mensen is die Engels spreekt. Ieder jaar brengt hij samen met 2 afgevaardigden van de stichting een bezoek aan 2 kindertehuizen,

1 basisschool, een psychiatrische inrichting, en meer dan 60 gezinnen waarvoor de stichting zich inzet. En ik mocht bij al deze bezoeken aanwezig zijn. Ik heb altijd het idee gehad dat de inwoners een beetje nors zouden zijn maar dit vooroordeel werd meteen weggenomen door de warme ontvangst van al deze mensen. We konden zien wat er het afgelopen jaar met de donaties is gedaan en er werd besproken wat voor noodzaak er nog meer was. Zolang je niet meet met West-Europese maatstaven waren de bezoeken aan de instellingen nog draaglijk maar als je weet dat kindertehuizen enorm verlegen zitten om kleding voor de zomer dan zegt dat denk ik al genoeg.....

Om me enigszins voor te bereiden op de bezoeken aan de mensen in de dorpen heb ik de documentaire van omroep Max bekeken.

Om een indruk te krijgen raad ik iedereen aan om de volgende uitzending te bekijken:

Wat omroep Max in Moldavië doet, doet deze stichting in Transnistrië, maar dan met vrijwilligers en op kleinere schaal. Ondanks dat ik enigszins was voorbereid op wat ik aan zou treffen bij de ouderen trof het mij toch diep.... Voor mij zijn dit de meest hulp behoevende mensen op aarde.

In de winter liggen zij maanden op bed met flessen warm water tussen de kleren om zich te beschermen tegen -20 graden.

Sinds de val van de Sovjet-Unie is voor een aantal van hen de sociale controle ver te zoeken. De meeste mensen in het dorp hebben het hard te halen en zoeken werk elders. Ik kreeg de indruk dat, mochten zij tijd en of geld over hebben, ze dat liever voor zichzelf houden.....

Voor mij was een ding deze reis wel duidelijk geworden: deze mensen moeten meer dan geholpen worden. Al jaren steun ik via mijn sportstudio/dansschool LaToja deze stichting en ook dit jaar zal ik middels de jaarlijkse show weer aandacht vragen voor de stichting.

Mijn boegbeeld voor de volgende actie heb ik in Transnistrië ontmoet en op een plaatje vastgelegd, zie hiernaast.

Haar zal ik nooit vergeten en ik hoop dat de stichting samen met uw hulp in staat zal zijn om de komende winter iets draaglijker te maken.

Dank je wel voor deze onvergetelijke ervaring. Ik ben trots op mijn moeder en trots op alle andere leden van de stichting! Jullie verrichten enorm goed werk!

Geerten Linsen